

kot svojega prvega pokrajinskega namestnika. Bela Ljubljana je slavnostno sprejela svojega zaslužnega častnega meščana.

Slovenska mladina vidi v Ivanu Hribarju vzor neutrudnega in vztrajnega narodnega bojevnika, ki se ne ustraši nobenih zaprek in nobenih težav, kadar hoče, more in mora koristiti in služiti domovini! Ivan Hribar dokazuje slovenski mladini, da se more sin preproste kmetiške hiše z lastno silo in neomajno, jako voljo dvigniti tudi do najvišje častne, pa odgovornosti polne službe.

Naš list ima še poseben vzrok, da se spominja rojstvene sedemdesetletnice Hribarjeve. Ko smo pred XXIII. leti ustanavljali »Zvonček«, nam je stal z dejansko pomočjo ob strani v Zagrebu Ljudevit Tomšič, v Pragi Jan Lego in v Ljubljani tedanji župan — Ivan Hribar. Tomšiča in Lege danes ni več med živimi. V svobodni domovini pa živi krepak po telesu in zdrav po duhu Ivan Hribar, ki mu k njegovi sedemdeseti rojstni slavi naš list pošilja iskrene čestitke in pozdrave!

JANKO LEBAN:

Usmiljeni deček.

tari oče Petranov je imel navado, da je o ugodnem vremenu rad sedel pod hišno lipo ter kadil svojo pipico tobaka. Nekega pomladnega dne je zopet tu sedel ter gledal v jasno nebo. Zdajci priskaklja k njemu njegov vnuček Jožek. Kodravo glavico skrije staremu očetu v naročje in se veselo smehlja, kakor da se mu je bogve kaj tako prijetnega prigodilo.

»Jožek, pa se ti je le kaj dobrega prigodilo, ker si tako vesel? Čitam ti to iz oči!« pravi ded.

»Da, da!« odgovori deček. »Le pomisli, dobri dedek! Danes smo sedeli pod drevesom v gozdu jaz, Lukčev Janezek in Mlinarjev Dolfek. Igrali smo se štacunarje. Kar nekaj zašumi v drevesnem listju in — misli si naše začudenje! — majhen ptiček pade iz gnezda na tla! Videl sem takoj, bil je čižek. »Uboga živalca!« sem rekel, Lukčev Janezek pa приметne: »Ah, kaj! Pusti ga, saj vidiš, da je mrtev; igravimo se naprej!« —

»Ne!« zakliče Mlinarjev Dolfek. »Ta ni še mrtev, saj se še giblje. Pohoditi ga hočem do mrtvega, da se ne bo dalje mučil!«

»Stoj!« ugovarjam jaz in primem Mlinarjevega Dolfka za jopič.
»Nihče se ne predrzni storiti ptičku kaj žalegal« —

Oba prasneta v smeh in hitita od mene. Jaz pa vzdignem ptička.
Ah, kako je uboga živalca milo čivkala ter odpirala kljunček, kakor
da bi hotela jesti.«

»Pa bi bil ptička postavil zopet na drevo ali položil v gnezdece
k njegovi mamicil!« seže dečku ded v besedo. »Gotovo bi se bila živalca
kmalu opomogla.« —

»Res,« odgovori deček, »slišal sem, kako sta kričala oba stara,
kakor bi klicala malega uskoka. Toda gnezdo je bilo previsoko, a jaz
tudi nisem mogel dobro plezati s ptičkom v roki.«

»No, kaj si potem storil s ptičkom?« povpraša stari oče.

»Nesel sem ga v hišo,« pojasnjuje deček. »Narédil sem mu sam
gnezdo. Prav mehko sem mu postlal ter mu iskal črvov in mušic.
O, jedel jih je tako rad! Pa pojdi z mano, dedek, da vidiš, kje ptiček
ležil!«

Tako govoreč, je deček potegnil starega moža za sabo v hišo.
In res: v kotu v izbi je ležal ptiček, okrog njega slama in seno. Ko je
zagledal svojega rešitelja, je začivkal in poizkusil zleteti iz gnezda.
Jožek pa je rekel: »Le ostani, le ostani! Zdaj še ne smeš vun! Ko pa
ozdraviš in se poživíš, te vzamem s sabo v zeleni gozd. Tam lahko
poletiš na drevesa ter se poveseš s svojimi tovariši!«

Stari oče je bil do solz ginjen spričo tega prizora in veselilo ga
je zlato srce brdkega vnučka! Burno je dečka prižel na svoje prsi ter
vzkliknil: »Bog te blagoslovi, vrli otrok! Dobro srce ima on, ki se
mu tudi žival smili!«

